

XXXII Certamen Literari

Vincles

26/04/2018

2018

XALOC

Tothom, al llarg de la seva vida, ha experimentat el consol i el recolzament d'algú que ens ha conhortat quan tot semblava que es posava en contra nostra; tothom, alguna vegada, ha sentit la calidesa afectuosa d'aquells que han caminat al nostre costat el camí de la vida. En el teixit de relacions que hem d'anar confeccionant per encaixar en el gran tapís social que és el nostre món, l'amistat esdevé un dels nexes d'unió primordial; la baula més forta que esvaeix l'individualisme més radical i ens fa prendre consciència dels altres i, alhora, adonar-nos de la importància i el bé que fem vers aquells que estimem i necessitem.

Sota el títol de *Vincles*, el certamen literari d'enguany té com a tema central l'amistat, un dels sentiments més nobles i universals que experimenta l'ésser humà. En les composicions que llegireu tot seguit, els alumnes de 4t d'ESO, 1r i 2n de batxillerat han convertit en matèria poètica el poder reconfortant d'una abraçada, la presència d'aquells germans i germanes que no tenen la mateixa sang, l'absència d'aquells que, malgrat la distància, sempre són amb nosaltres; en poques paraules, han transformat la germanor en un cant líric.

Aristòtil va dir que l'amistat “és una ànima que habita en dos cossos; un cor que habita en dues ànimes”. Si és així, gaudiu del recull de poemes que teniu a continuació i escolteu les veus amigues que apropen els seus cors i les seves ànimes vers vosaltres, amigues i amics lectors.

Cartell guanyador del XXXII Certamen Literari
Alejandro Hernández Castillo

*Poesia
Catalana*

à

L'amistat és en tot l'univers

L'home, per instint,
tendeix a viure en un entorn social.
És la seva naturalesa
tenir companys al seu costat.

Hi ha molts tipus d'amics,
hi ha molts tipus d'amistat,
com la del protó i l'electró
que s'atreuen en el temps constant.

El protó i l'electró
no tenen una amistat perdurant,
ja que l'electró pot ser atret
per la força d'un àtom amb un nucli més
pesat.

Aquests amics no convé tenir-los
perquè, per trair, tenen facilitat,
i perquè poden deixar-te sol
en els teus moments més desesperats.

Aquests et traeixen com dos cossos
amb masses que s'atreuen per gravetat.
I aquí no importa la distància,
ja que sempre, en l'espai-temps, s'atrauran.

I no té importància el pes,
ni la dimensió, ni el material,
ni si són en els pols de l'univers,
ja que aquests cossos sempre s'atrauran.

I així haurien de ser els amics,
i així són els amics de veritat;
pots comptar amb ells
malgrat els quilòmetres que en pots distar.

Michael Jiménez González
4t ESO
Primer Premi

Però s'ha d'anar amb compte
si amb els forats foscos poguessis contactar,
ja que, si entreu en amistat amb un d'ells,
mai més del seu radi us podreu escapar.

Aquests amics són tòxics
i obsessius de veritat,
ja que no et deixen en pau,
ni tan sols per respirar.

I si tens uns bons amics,
i voleu reforçar l'amistat,
feu com algunes sals
i afegiu aigua a la molècula:
reforçareu els vostres sentiments
d'afecte, simpatia i felicitat.

I cal ser agraïts amb els amics solidaris,
que ho donen tot sense pensar,
i mai esperen que retornis
allò que us han regalat.
Són com el Sol i la Terra,
que són amics de veritat,
ja que el Sol dona energia a la Terra
i, a més a més, sense parar.

El Sol dona energia a la Terra
amb els seus potents rajos solars,
que permeten la vida
que avui tenim al voltant
i, fins i tot, dona la seva vida,
en forma d'energia,
perquè la nostra es pugui desenvolupar.

I així és el nostre Univers,
un Univers en moviment constant,
que relaciona matèria amb matèria
formant vincles forts com l'amistat.

Felicitat duradora

Vida daurada, vida encomanada, vida extensa, vida afable.
L'amistat com a sentiment, sensació infinita, sensació bonica.
Una vida, una oportunitat per gaudir.
Ganes, ganes de conèixer, afany de ser feliç.
Cel blau, sentiment valent.
L'amistat, com a única llei a complir.
Un món i una felicitat,
una felicitat, una humanitat.
Vida compartida, felicitat regalada.

Mario Torre Muñoz
4t ESO
Segon Premi

L'amistat

Què seria de nosaltres sense cap amic?
A la nostra vida, un detall petit ens faltaria,
que no ho sembla, però és imprescindible,
com una guitarra sense una corda.

Què seria de nosaltres sense cap amic?
Estariem sols al món,
condemnats a l'aïllament,
sense cap persona que ens pogués ajudar.

Què seria de nosaltres sense cap amic?
Mai sabríem com és estar divertint-se amb altres persones,
mai compartiríem bons records,
mai seríem plenament feliços.

És cert que no ho sembla, però sense cap amic,
seríem com un sol peix en un gran llac,
que el té només per a ell,
però cap altre peix per compartir-lo.

Pedro Roldán Martín
4t ESO
Tercer Premi

Essentia

I seràs tu,
qui viatjarà per mars i muntanyes,
deixant a l'arena les profundes petjades;
lluitaràs contra el demà,
àdhuc contra tota la galàxia,
component la teva cançó, ta ataràxia.
Com un passavolant, trepitjaràs els immen-
sos oceans,
observaràs la frescor, els monuments més
grans.

I seràs tu,
la melodia de tota la ninesa,
un àlgid somriure ple de naturalesa.
Cuidaràs de fidels avinences,
et construiràs amb fortes creences;
ploraràs i tot s'acabarà per sempre;
llegiràs i ascendiràs el teu intel·lecte.

I seràs tu,
qui creixerà i madurarà fins a fer-te vell;
i tindràs un fill i tot serà ell;
i pugnaràs contra totes les adversitats
i combatràs contra la soledat.
I seràs feliç i riuràs amb humor
i destruiràs tota la cremor.

I seràs tu,
qui buscarà una raó, un motiu;
et preguntaràs per un valor afirmatiu,
que ho expliqui tot, que t'ensenyi la bellesa,
que et doni la veritat, la certesa;
que et regali totes les solucions,
que et faci viure per les passions.

I seràs tu,
qui buscarà l'essència de la vida.
I seràs tu,
sí, tu,
qui agrairà tot a la poesia.

Car, amic meu,
m'atreveixo a dir-te que és la mare
de tots els encisos, de tots els colors,
de tots els atributs, de totes les abstraccions,
de tots els símbols, de totes les conviccions,
i de tu,
i de mi,
i de Déu,
i del món.

Marcos Campillo Barón
1r Batxillerat
Primer Premi

Torna

Et trobo a faltar: les teves mans, les teves paraules,
el llum de la teva mirada, els teus consells,
aquells moments llunyans que junts passàvem,
aquelles nits on recordàvem...

Ja no, on ets? Et busco, però no et trobo;
normal, sense tu, no hi veig.
Si tu ets com les ulleres de la meva realitat,
ara que no hi ets, res no és tangible.

És millor tancar els ulls i tornar-te a imaginar;
pensar que res no existeix per a mi es l'únic consol;
ara, ja fa temps que del temps vaig perdre la noció;
ara que no hi ets, no sé on soc jo.

Un dia vaig mirar al cel,
vaig comptar un estel més,
però, en aquell moment, tot semblava infinitud,
perquè a cada estel, hi eres tu.

Vull trobar-te i no puc;
busco evadir-me en el teu ésser,
però, ja no et sento, ja no et puc tocar.
Tranquil·la amistat, el que avui no és, demà ho serà.

David Baeza Barbadillo
1r Batxillerat
Segon Premi

He perdut el rumb

He perdut el rumb,
s'ha trencat el vincle.
Tants moments, tants records...
I què?

Si tan sols pogués tornar a sentir
aquells instants de joia,
aquells segons de plena exultació on,
junts, fèiem que el temps fos com una gota d'aigua que,
disposada a caure, s'adhereix deixant l'ambient
en una expectació perenne.

Amic, company;
em pesa de tot cor l'ombrívol desert
que vas deixar dins meu,
que, cada cop, em consumeix més
i que està acabant amb mi.

Als quatre vents manifesto
que pugui tornar a trobar el camí,
aquell camí que culmina en el teu perdó.
I, t'asseguro que,
per molt llarga que sigui la travessia,
sé que haurà pagat la pena si
aconsegueixo tornar a unir aquell vincle que,
temps enrere, es va extingir.

Pau Castellón Vidal
1r Batxillerat
Tercer Premi

Carta al "jo" del passat

Avui t'escric, "jo" del passat.
Vull explicar-te sobre l'amistat.
Potser encara ets massa jove,
però amb el temps ho entendràs.

Sé que tens por per ser diferent,
sé com et sents perquè tu ets el que jo
vaig ser.
Els altres et jutgen i tu fas el mateix,
jutgem perquè és natural i és el
primer que fem.

Però no et refiis mai de l'aparença,
t'adonaràs que la gent no es tan bona
com sembla.
Et toparàs amb el llop disfressat
d'ovella
i, quan menys t'ho esperis, et clavarà
les seves amagades urpes.
Per això, no temis l'enemic que t'ataca,
sinó l'amic fals que t'abraça.

Però no per això has de deixar de
confiar,
només has de saber triar.
Tria aquelles persones que sempre
són al teu costat,
per molt inclinat que estigui el camí
cap a la felicitat,
perquè tots poden caminar amb tu
per la llum,
però només els valents caminen per
l'obscuritat amb tu.

Chong Yin Liu
2n Batxillerat
Primer Premi

Potser que no sempre estiguin amb tu,
però t'asseguro que sempre hi seran
en el moment just.

Adona't que val més una distància
honesta
que una proximitat hipòcrita.
Adona't que sempre és més important
la qualitat que no pas la quantitat.

Siguem bons amics, no tractem de ser
inseparables,
sinó que, encara que estiguem
separats, que res canviï.

Els amics són la segona família.
Són germans,
no de sang,
però sí d'ànima.

Amic de llum i sal

Quan prego m'agrada dir: Pare!
Saber de bona font
que, abans de ser fill, ja era;
que abans d'estimar, ja vaig ser estimat;
i repetir-me que, en allò més profund,
no “em diuen servent, sinó amic”.

Saber que l'altre
no és algú que em cau bé o malament,
com cau la pluja o no en un planejat dia de platja;
o el llumí després de fer-lo servir.
O com si fos l'altre una paret de frontó del meu joc,
en la qual, com un “ressò de mi“, reboto
per només jo sentir-me.
Mentides comercials, joc equivocat,
per fer-nos creure que obtenir X d' Y
és vincular-se humanament ja amb Y.
Fer-nos creure en una insípida foscor,
que ambientada de sofre,
pretén ser llum i sal genuïna.

No cau aquesta mateixa pluja, exultant, a l'altre costat?
No estic jo a l'altre costat del teu costat?

M'agrada per això,
en resar, dir Pare i dir amic
i que l'altre sigui fill del mateix pare,
que, en dir jo pare, el faci germà;
i que, en dir amic, amic sigui.
Sortit l'altre com jo, ja que tots hem sortit
del mateix lloc fosc,
de la mateixa llum que ens il·lumina, il·luminats,
i de la mateixa sal que ens condimenta, condimentats.

Adrià Rodríguez Moreso
2n Batxillerat
Segon Premi

Amic, gràcies per mirar-me

La meva mirada és massa hipòcrita.
Mentre els teus ulls criden fins a l'afonia,
els meus només xiuxiuegen tímidament.

Soc un desconegut per a mi mateix,
però tu, mirall de la meva ànima,
em dones la teva vista per conèixer-me.

Traspasses, amb afilades espases d'amor,
la meva cuirassa i arribes fins on jo no puc,
ferint-me per avisar-me que encara soc viu.

Gràcies per ser-hi quan més calia,
per ser la meva consciència i el meu mirall,
on puc veure nítidament i sincera el meu rostre.

Travesses rius i omplis els versos,
on realment valoro la teva presència,
aquella que em fa ser mentre estimo.

Perquè només quan actuo pel profund
sentiment de l'amistat, m'assabento de tot
el que valc, perquè em dones raons per ser.

Gràcies per ser-hi quan més calia.
Mai no marxis, perquè llavors
tornaré a ser un estrany per a mi mateix.

Oriol Blanco Rodríguez
2n Batxillerat
Tercer Premi

*Poesía
Castellana*

á

Testamento de un anciano en su lecho de muerte

Acércate, no temas, hijo mío,
vuela con tus gráciles alas
a posarte sobre mis secas ramas
y ver cómo se consume este olivo.
Comparte mi último llanto, querido:
¡te privo, sin quererlo, de un presente,
y es lo que entregarte más ansío ciertamente!

Podría darte campos tan dorados
como un centenar de Eliseos
en una tarde de verano,
¡mas sería regalarte una candela,
y lo mío es el resplandor de una estrella!
Podría darte todo lo que alcance
la inmensidad sin costa del océano,
pero se queda corto el horizonte
del tesoro que te corresponde.

Querría darte una fruta cuya pulpa
manche para siempre tu corazón,
las notas dulces de un ruiseñor,
el camino donde nunca mirarás atrás,
el sol de sangre que no dolerá mirar,
¡la roca que con tu nieve será alud!,
el reflejo que absorberá tu luz.

Todo esto quiero darte,
¡pero mira cómo tiemblo,
mira lo agitado de mi semblante!
Qué viejo sibilino es el destino,
pues no podré mostrarte
la dicha de tener un amigo.

Joan Andreu Font
4t ESO
Primer Premi

Tú y yo

Noche cerrada,
penumbra y candil sin encender
solos tú, yo y la Luna contra el papel.

Agonía extraña
que inquieta mis ideas
como huracán empuja
las olas en tropel.

Palabras sin sentido
que al iniciar tu vuelo
murmuran en mi alma
cual enjambre de abejas.

Picor hirviente
que surges y creces
cual cosquilleo infernal
que me sigue sin final.

Caminante sin derrotero
que llegas al siguiente punto
y apareces en el papiro
tatuado con tinta y plumero.

Llanto insonoro
que me ahogas por dentro.
Ha sido iluso contenerme
ya que eres un preso de temer.

Todo esto eres tú,
un caminante, un picor,
un llanto, un sinrazón.

Un mensajero eterno
que escribe tu dulce voz,
como un esclavo de su propio
tormento.

Ese soy yo,
un arco sin flechas,
un violín sin cuerdas,
un piano sin partitura,
un candil sin llama.

Dime, ¿es que alguna vez
hemos sido nosotros?
Me doy cuenta. Desde el principio,
hemos sido tú y yo.

Que, de locuras,
conviertes en pólvora
y esperas una chispa.

Yo soy la pólvora
que, esperando, ansía
querer sentir la euforia
al acabar este poema.

No pares, no te vayas...
no dejes que este hilo de luz
nos separe. El mañana ya llega.

Adiós, mi luna.
Adiós, mi alma ingeniosa.

Zhonghao Jiang
4t ESO
Segon Premi

Soneto del alfil

Los amantes desean buena suerte
cuando el más bravo avanza con cuidado,
no sea, por un acto despiadado,
un castigo de Dios, la misma muerte.

El rey se esconde; la reina, que es fuerte,
viaja a su enemigo fortificado
cuando siente nostalgia hacia su amado
y teme que ya sea cuerpo inerte.

Presa de su pensar, se ve encerrada
por bárbaros, que quieren acabar
con la osada esposa de mi Señor.

Y entonces, la dama, aterrorizada,
ya no duda nada en sacrificar
su vida por su imperio, nuestro honor.

Aitor Josep López Cortés
4t ESO
Tercer Premi

Amistad

Vínculo afectivo,
que unión crea,
confianza desprende
y a entidades alinea.

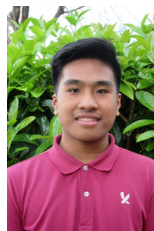
Lazos que se cruzan,
identidades que se combinan.
Enlaces interpuestos,
que en asociaciones terminan.

Historias vividas,
que en recuerdos desenlazan,
frases escritas,
que en memorias completan.

Vínculos conectados,
de tristeza y alegría,
de afecto y simpatía,
pero, ante todo, de ánimo y esperanza.

Seres que se conectan,
almas que compaginan,
sentimientos fusionados,
que en uno y el otro confían.

Tristán Jenó Andrada Ramorán
1r Batxillerat
Primer Premi

Mejor amigo

Una verdadera amistad no desaparece,
en los momentos difíciles permanece,
siempre es leal y sincero,
eso es un amigo verdadero.

Ese, el que siempre te ayuda,
el que te resuelve las dudas,
el que cuando te caes te levanta,
el que siempre hace falta.

Ese es tu mejor amigo;
por eso, que nunca se vaya,
ya que siempre está contigo,
y te sigue a donde vayas.

Gerard Martínez Balastegui
1r Batxillerat
Segon Premi

El milagro

Poco se habla de la amistad,
de todo lo que nos puede ofrecer,
propiedades divinas contiene
y que muchos intentan poseer.

Desconoce lo que es distancia,
puente entre personas se convierte,
desiertas isletas seríamos
sin ella, maldita nuestra suerte.

Un poder inaudito contiene,
gran compromiso, incluso letal.
Cuando alguien cree que la ha dominado
simplemente acaba de empezar.

Tesoro infinito, no se herrumbra,
fuente de infinita felicidad.
Deja que simplemente una vez
pueda probarte, y terminar en paz.

Manuel Alfonso Ruiz Sánchez
1r Batxillerat
Tercer Premi

Amistad

Quiero decirte lo mucho que te quiero
pues sé que tu amistad no se compra con dinero.
Aun llenando océanos con lágrimas
cumples la promesa de “a tu lado en las malas”.
En esta vida cosas hemos perdido,
siempre juntos hemos permanecido y reído.

Amigo, apoya en mí tu fatiga,
y siente cómo el cansancio, entre dos, se mitiga.
El arduo camino se torna humano
al ir cogidos, a por todas, siempre de la mano.
Ver cómo te marchas no me imagino
pues espero permanecer por el mismo camino.

La amistad jamás será derruida,
esa familia, no de sangre, mas sí escogida;
vínculo entre corazones y almas
que sobrevive al tiempo y a las calumnias;
esa hermandad tan hermosa y noble
que al paso del tiempo resulta inexorable.

Sergi Fernández Gel
2n Batxillerat
Primer Premi

Vínculos

Un poema destinado a la amistad,
tan noble compañera,
que yo quisiera abrazar,
y que en ningún sitio más pudiera estar.

Me hace reír,
me hace enfadar,
pero siempre fiel,
si es real.

En ti me apoyo,
cuando me siento mal,
su ausencia me sienta fatal.

En escasos versos se queda,
tan gran tema,
que a mí tanto me llena.

Álex García Martínez
2n Batxillerat
Segon Premi

Soneto del amigo

Nunca habrá nada como un buen amigo
como tú, compañero de momentos,
que siempre te escucha a ti y a tus cuentos,
que está a tu lado y siempre va contigo.

Que te defiende siempre de un enemigo,
el que apoya siempre tus argumentos
y que aprecia sin dudar tus sentimientos,
que cuando estás solo te diga: “Yo te sigo”.

Y si lo encuentras, no desconfíes de él.
Como ese no hay dos y no te va a fallar
porque no todos tienen un amigo fiel.

Pero, oye, que no le hagas daño, no seas cruel.
Es que otro como él tú no vas a hallar,
porque no todos tienen un amigo fiel.

Rodrigo Herrera Trasobares
2n Batxillerat
Tercer Premi

2018

XALOC

